

חק לישראל – פרשת כי תבוא יום ב'

תורה – דברים פרק כו'

(ז) ונצעק אל יהוה אלהי אבותינו וישמע יהוה את קולנו וירא את ענינו ואת עמלנו ואת לחצנו: (ח) ונצעק אל יהוה אלהי אבותינו וישמע יהוה את קולנו וירא את ענינו ואת עמלנו ואת לחצנו: (ט) וצלינא קדם יי אלהא דאבהתנא וקביל יי עלותנא וגלי קדמוהי עמלנא ולאיתנא ודוחקנא:

(ח) ויוצאנו יהוה ממצרים ביד חזקה ובזרע נטויה ובמרא גדל ובאתות ובמפתים: (ט) ויוצאנו יהוה ממצרים ביד חזקה ובזרע נטויה ובמרא גדל ובאתות ובמפתים: (י) ואפקנא יי ממצרים בידא תקיפא ובדרעא מרממא ובחזונא רבא ובאתין ובמפתין:

(ט) ויבאנו אל המקום הזה ויתן לנו את הארץ הזאת ארץ זבת חלב ודבש: (י) ויבאנו אל המקום הזה ויתן לנו את הארץ הזאת ארץ זבת חלב ודבש: (יא) ואיתנא לאתרא דרין ויהב לנא ית ארעא דרא ארעא עבדא חלב ודבש:

(י) ועתה הנה הבאתי את ראשית פרי האדמה אשר נתתה לי יהוה והנחתו לפני יהוה אלהיך והשתחוית לפני יהוה אלהיך: (יא) ועתה הנה הבאתי את ראשית פרי האדמה אשר נתתה לי יהוה והנחתו לפני יהוה אלהיך והשתחוית לפני יהוה אלהיך: (יב) וכעו הא איתתי ית ריש אבא דארעא דיהבת לי יי ותחתנה קדם יי אלהא ותסגוד קדם יי אלהא:

רש"י

(ט) אל המקום הזה – זה בית המקדש: ויתן לנו את הארץ – כמשמעו: (י) והנחתו – מגיד שנוטלו אחר הנפת (ס"א הנחת) הכהן ולוחזו זידו כשהוא קורא וחוזר ומניף:

נביא – ישעיה פרק ס' ז'–י'

(ז) כל צאן קדר יקבעו לך אילי נביות ישרתונו יעלו על רצון מזבחי ובית תפארת אפאר: (ח) כל צאן ערבאי יתכנשין לגויך דכרי נביות ישמשוניך יתסקון לרעוא על מדבחי ובית תושבתי אשבח:

(ח) מי אלה בעב תעופינה וכיונים אל ארבותיהם: (ט) מן אלין דאתן בגלי כעננין קלילין ולא אתעכבא גלותא דישראל דמתכנשין ואתין לארעהון הא כיונין דתיבן לגו שובכיהון:

(ט) כי לי איים יקוו ואניות תדשיש בראשנה להביא בניו מרחוק כספם וזהבם אתם לשם יהוה אלהיך ולקדוש ישראל כי פארך: (י) ארי למימרי נגון יסברון ונחתי ספיני ימא אידא פרסא קלעהא בקדמייתא לאיתאה בנך מרחיק כספהון ודהבהון עמהון לשמא דיי אלהך ולקדישא דישראל ארי שבחך:

(י) ובנו בני נכר חמתיה ומלכיהם ישרתונו כי בקצפי הפיתיה ובבצוני רחמתיה: (יא) ויבנו בני עממיא שורך ומלכיהון ישמשוניך ארי ברוגי אלקיתך וברעותי ארחם עלך:

חק לישראל – פרשת כי תבוא יום ב'

רש"י

(ז) איולי נציות – דכרי נציות:
 (ט) זרשאונה – כמו זכראשאונה זימי שלמה
 כעניין שנא' (מלכים א' י) כי אני תרשיש
 למלך זים אחת לשלש שנים תבא אני תרשיש
 וגו', תרשיש שם היס. לשם ה' אלהיך –

כתובים – תהילים פרק מה' יג'–טז'

(יג) וּבַת צַר בְּמִנְחָה פָּנֶיךָ יַחֲלוּ עֲשִׂירֵי עָם: (יג) ויתבי כרכא דצור בתקרבתא ייתון ואפיך
 ישחרון לבית מקדשיך עתירי עממיא:
 (יד) כָּל כְּבוֹדָה בַּת מֶלֶךְ פְּנִימָה מִמְּשִׁבְצוֹת זָהָב לְבוּשָׁה: (יד) כל שפר ארג נכסי פלכי
 אוצרי מלכיא דמטמון מלגיו יקרבו לכהניא דמורמזין בדהבא סנינא לבושיהון:
 (טו) לְרַקְמוֹת תּוֹבֵל לְמֶלֶךְ בְּתוֹלוֹת אַחֲרֶיהָ רְעוּתֶיהָ מוֹבָאוֹת לָךְ: (טו) בלבושי ציורין
 יקרבו קורבניהון קדם מלכא דעלמא ושאר חבריהון די מתבררין ביני עממיא יתיתין בחדוא לותך
 לירושלם:
 (טז) תּוֹבֵלְנָה בְּשִׂמְחַת וְגִיל תִּבְאִינָה בְּהִיכַל מֶלֶךְ: (טז) יתיתין בחדון ותושבחתא ויעלון
 בהיכלא דמלך עלמין:

רש"י

(יג) וּבַת כָּר בְּמִנְחָה פָּנֶיךָ יַחֲלוּ – כמו (שמות
 ל"ז) ויחל משה ובשכר זה תזכו שיביאו לך
 אשככים ודוכון אותם שהם עכשיו עשירי עמ:
 (יד) כָּל כְּבוֹדָה בַּת מֶלֶךְ פְּנִימָה וְגו' – אותם
 שכל כבוד תלוי בהם והם כנסיו של מלך
 אשר נהגו עלמם זכניעות עתה זגדיהם
 חשובים ממשצרות זהב של כהני גדולי,
 משצרות האטונ"ש זלעז:

(טו) לְרַקְמוֹת תּוֹבֵל לְמֶלֶךְ – זבגדי רקמה
 זביאום מנחה למלך על כל הארץ, רקמות
 אצרוזי"ץ זלעז זה שנאמר והזיאו את כל
 אחיכם מכל הגוים מנחה וגו' (ישעיה ס"ו).
 בתולות אחריה רעותיה – ילכו אחריהם
 כענין שנאמר (זכריה ח') והחזיקו זכנף איש
 יהודי וגו' לאמר נלכה עמכם כי שמענו
 אלהים עמכם. מוצאות לך – כלפי הקב"ה
 אמרו המשורר:

משנה – ביצה פרק ג'

(א) אֵין צְדִין דְּגִים מִן הַבִּיבְרִין בְּיוֹם טוֹב, וְאֵין נוֹתְנִין לְפָנֶיהֶם מְזוֹנוֹת. אָבֵל
 צְדִין חֲתָה וְעוֹף מִן הַבִּיבְרִין, וְנוֹתְנִין לְפָנֶיהֶם מְזוֹנוֹת. רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל
 אָמַר, לֹא כָּל הַבִּיבְרִין שְׁוִין. זֶה הַפֶּלֶל, כָּל הַמְּחַסֵּר צִידָה אֲסוּר, וְשְׂאִינוּ
 מְחַסֵּר צִידָה מִתֵּר:

רע"ב – (א) אין לדין דגים – אע"ג
 דחשיטה ואפיה וזישול מאצות מלאכות הן
 והותרו ללכוד יו"ט, לידה דמיא לקצירה,

חק לישראל – פרשת כי תבוא יום ב'

ורבן שמעון בן גמליאל לאו לאפלוגי אתנא קמא אתא, אלכא לפרושי: כל המחוסר ידה – שרדיק לבקש תחבולה כדי לתפסו. וכל דרהיט בתריה ומטי ליה בחד שחיה, לא הוי מחוסר ידה. ואי לא, הוי מחוסר ידה:

(ב) מצודות חיה ועוף ודגים שעשאן מערב יום טוב, לא יטול מהן ביום טוב, אלא אם כן יודע שניצודו מערב יום טוב. ומעשה בנכרי אחד, שהביא דגים לרבן גמליאל, ואמר, מתרין הו, אלא שאין רצוני לקבל הימנו:

אסור לאותו ישראל שהוצא בשבילו ולכל בני ביתו, ומותר לישראל אחר. ופירות או דגים שנתלשו או ניטרו ביום טוב ראשון, מותרין לערב כליל יום טוב שני כדאי שיעשו. חוץ משני ימים טובים של ראש השנה שהם אסורים עד מולאי יום טוב שני כדאי שיעשו. ופירוש כדי שיעשו, כדי שיתלשו הפירות ממקום שנתלשו ויביאו אותם מן המקום שהביאום. ועיר שלכותיה נעולות כלילה, כריך שימתין לבוקר כדאי שיעשו: אלא שאין ראוני לקבל ממנו – שאני שונא אותו:

(ג) בהמה מספנת לא ישחוט, אלא אם כן יש שהות ביום לאכל מפניה פזית צלי. רבי עקיבא אומר, אפלו כזית חי מביית טביחתה. שחטה בשדה, לא יביאנה במוט ובמוטה. אבל מביא בידו אברים אברים:

טביחתה – שהוא מזומן ומופשט מעורו ועומד. ואין הלכה כרבי עקיבא: לא יביאו במוט ובמוטה – בשני בני אדם. משום לאושא מלתא ומזלזל בכבוד יום טוב:

(ד) בכור שנפל לבור, רבי יהודה אומר, ירד ממנו ויראה, אם יש בו מום, יעלה וישחוט. ואם לאו, לא ישחוט. רבי שמעון אומר, כל שאין מומו נפר מבפניו יום, אין זה מן המוכן:

היום נעשה בו מום קבוע, אפילו עבר והעלהו לא ישחוט. ולא אמרין מאתמול הוא דעתיה עלויה וכיון שיט בו עכשיו מום קבוע נשחטיה, דהואיל והמום של אתמול לא היה קבוע, מוקצה מחמת איסור הוא: אין זה מן המוכן – לאו משום מוקצה אסר ליה, דהא לית ליה לר' שמעון מוקצה, אלא מפני שמתירו ביום טוב הוה ליה כמתקנו ונראה כדן דין, דגזור ביה משום שבות. והכי קאמר, אין התרתו היתר ואינו מוכן להיות כשר:

ומביאם שם חיות, ויולדות ומתגלות שם: ואין נותנין – לפני הדגים מזונות, לאפשר להם בלא מזונות, ואין מזונותן עליך: אבל לדין חיה ועוף – המוכנים מאתמול: מן הביצין – הקטנים, שאין מחוסרים ידה.

רע"ב – (ג) ומעשה בנכרי אחד – חסורי מחסרה והכי קתני, ספק מוכן אסור, ורבן גמליאל מתיר, ומעשה בנכרי אחד וכו'. ואין הלכה כרבי. אלא פירות ודגים שהוצאו ביום טוב ספק נלקטו היום ספק מאתמול, ספק ניטרו היום ספק מאתמול, אסורים. וכל שאסור לאכלו אסור לטלטלו. ואם נורתן מוכחת עליהן כגון פירות דכמושין שאי אפשר שנלקטו היום, וכן דגין שהביאום ממקום רחוק שאי אפשר שניטרו היום, מותרים. ודבר מוכן שצא מחוץ לתחום בשביל ישראל,

רע"ב – (ג) בהמה מסוכנת – שהוא ירא שמא תמות. ואינו כריך לה שכבר סעד סעודתו: לא ישחוט – אלא אם כן יודע שיש שהות ביום לאכול כזית כלי הימנה: מבית

רע"ב – (ד) בכור שנפל לבור – בכור בעל מום שלא הראהו לחכם מערב יום טוב מצדו יום להחירו, ונפל לבור ביום טוב וירא שמא ימות שם: ירד מומחה – שצקי להבחין בין מום קבוע למום עובר: ויראה – מום שהיה בו מאתמול. אם מום קבוע הוא: יעלה וישחוט – דמשום מוקצה ליכא, דמאתמול דעתיה עלויה: ואם לאו לא ישחוט – הכי קאמר, ואם לאו לאותו מום שהיה בו מערב יום טוב לא היה קבוע, אלא

חק לישראל – פרשת כי תבוא יום ב'

(ה) בהמה שמתה, לא יזינה ממקומה. ומעשה ושאלו את רבי טרפון עליה ועל החלה שנטמאה. ונגנס לבית המדרש ושאלו, ואמרו לו, לא יזינם ממקומם:

מאתמול דעתיה עילוה. אבל לא היה מסוכנת מאתמול אף בהמת חולין לא יזינה ממקומה: החלה שנטמאה – אינה ראויה לכהן ביום טוב אף להסקה או לתהה לכלבו, דאין מציעין קדשים מן העולם ביום טוב:

רע"ב – (ה) בהמה שמתה – בהמת קדשים מיירי, כדקתני עליה ועל החלה שנטמאה. ובהמת קדשים שמתה אסורה בהגאה וטעונה קצורה הלכך לא יזינה ממקומה. אבל בהמת חולין מחתכין אותה לפני הכלבים. והני מילי, שהיתה מסוכנת

(ו) אין נמנין על הבהמה לכתחלה ביום טוב, אבל נמנין עליה מערב יום טוב ושוחטין ומחלקין ביניהן. רבי יהודה אומר, שוקל אדם בשר פנגד הפלי או פנגד הקופיץ. וחכמים אומרים, אין משגיחין בכף מאזנים כל עקר:

חול, מותר לשקול כנגד הכלי וכנגד הקופיץ ולמחר יראו הקופיץ והכלי כמה משקלו: וחכמים אומרים אין משגיחין – אין מעיינין: בכף מאזנים כל עיקר – ואפילו לשמור הבשר מן העכברים אסור לשום אותו בכף מאזנים – והלכה כחכמים:

רע"ב – (ו) אין נמנין – אין פוסקים דמים להיות שנים שלשה בני אדם אומרים בהמה זו בשלשה זוזים זו לכל אחד: ושוחטין ומחלקים ביניהן – למחאה לשליש ולרביעי ואין מזכירין פיסוק דמים: שוקל אדם בשר – אע"פ שאסור לשקול בליטרא דהוי מעשה

(ז) אין משיחין את הספין ביום טוב, אבל משיאה על גבי חבדתה. לא יאמר אדם לטבח, שקול לי בדינר בשר, אבל שוחט ומחלקים ביניהן: **רע"ב** – (ז) אין משיחין את הספין – ברחים או במשחזות: אבל משיאה על גבי

(ח) אומר אדם לחברו, מלא לי כלי זה, אבל לא במדה. רבי יהודה אומר, אם היה כלי של מדה, לא ימלאנו. מעשה באבא שאול בן בטנית, שהיה ממלא מדותיו מערב יום טוב ונותנן ללקוחות ביום טוב. אבא שאול אומר, אף במועד עושה בן מפגי ברוי המדות. וחכמים אומרים, אף בחל עושה בן, מפגי מצוי המדות. הולך אדם אצל חנוני הרגיל אצלו, ואומר לו, תן לי ביצים ופגוזים במנין, שפן דרך בעל הבית להיות מונה בתוך ביתו:

שהיו רבים באים לשאול הימנו במועד שאין טרודין במלאכה. והיה ממלא מדותיו בליטה שאינו זמן בית המדרש כדי שיהא פנוי ביום: מפני מצוי המדות – כשהיה מוכר שמן היו לו מדות הרבה ומביאין הלקוחות כליהן ומודד לכל אחד ואחד במדה לעצמו, ומתמרות והולכות לתוך כליהן כל הליטה כדי שלא ישאר לו השמן המודבק בשולי המדה ובדפנותיה ונמצא גו זל את הלקוחות:

רע"ב – (ח) אבל לא במדה – בכלי המיוחד למדה שמודד ומוכר בו. אבל אם אינו מיוחד לכך אף על פי שעומד למדה שכשישבר זה שהוא מודד בו יעמוד זה תחתיו מותר למלאותו: אם היה כלי של מדה – אע"פ שעדיין לא יחדו לכך לא ימלאנו – ואין הלכה כר' יהודה: ממלא מדותיו מערב יום טוב – לפי שאין מודדין ביום טוב: אף בחול המועד עושה בן – מפני ביטול בית המדרש.

חק לישראל – פרשת כי תבוא יום ב'

גמרא – ביצה דף כה' ע"א

אמר רמי בר אבא הפשט ונתוח בעולה והוא הדין לקצבים מכאן למדה תורה דרך ארץ שלא יאכל אדם בשר קודם הפשט ונתוח (לאפוקי) מאי קא משמע לן אילימא לאפוקי מדרב הונא דאמר רב הונא בהמה בחייה בחזקת איסור עומדת עד שיודע לך במה נשחטה נשחטה בחזקת היתר עומדת עד שיודע לך במה נטרפה והאנן תנן מתניתין כדרב הונא דתנן רבי עקיבא אומר אפילו כזית חי מבית טביחתה מאי לאו מבית טביחתה ממש לא ממקום שטובחת אכילתה והא תני רבי חייא מקום טביחתה ממש אלא רמי בר אבא אורח ארעא קא משמע לן כדתניא לא יאכל אדם שום ובצל מראשו אלא מעליו ואם אכל הרי זה רעבתן כיוצא בו לא ישתה אדם כוסו בבת אחת ואם שתה הרי זה גרגרן תנו רבנן השותה כוסו בבת אחת הרי זה גרגרן שנים דרך ארץ שלשה מגסי הרוח ואמר רמי בר אבא חצובא מקטע רגליהון דרשיעיא נטיעה מקטע רגליהון דקצביא ודבועלי נדות תורמוסא מקטע רגליהון דשנאיהון של ישראל שנאמר ויוסיפו בני ישראל לעשות הרע בעיני ה' ויעבדו את הבעלים ואת העשתרות ואת אלהי ארם ואת אלהי צידון ואת אלהי מואב ואת אלהי בני עמון ואת אלהי פלשתים ויעזבו את ה' ולא עבדוהו ממשמע שנאמר ויעזבו את ה' איני יודע שלא עבדוהו ומה תלמוד לומר ולא עבדוהו אמר רבי אלעזר אמר הקדוש ברוך הוא אפילו כתורמוס הזה ששולקין אותו שבע פעמים ואוכלין אותו בקנוח סעודה לא עשאוני בני תנא משמיה דרבי מאיר מפני מה נתנה תורה לישראל מפני שהן עזין תנא דבי רבי ישמעאל מימינו אש דת למו אמר הקדוש ברוך הוא ראויין הללו שתנתן להם דת אש איכא דאמרי דתיהם של אלו אש שאלמלא (לא) נתנה תורה לישראל אין כל אומה ולשון יכולין לעמוד בפניהם והיינו דאמר רבי שמעון בן לקיש שלשה עזין הן ישראל באומות כלב בחיות תרנגול בעופות ויש אומרים אף עז בבהמה דקה ויש אומרים אף צלף באילנות:

רש"י על הגמרא

דאמר בהמה בחייה בחזקת איסור – אכר מן החי עומדת, ונפקא מינה, שאם אירע ספק בשחיטתה נעמידנה על חזקתה, ואסורה עד שיוודע לך ברור שנסחטה כראוי, ומשנסחטה כראוי הרי היא בחזקת היתר, דסתם בהמות אינן טרפות, ואם נמלא בה נקב צריאה, או צבני מעים, ויש לתלותו

הפשט ונתוח – פירש הכתוב בעולה שהיא אכילת גבוה, והוא הדין יש ללמוד לקצבים באכילת הדיוט: מאי קמשמע לן – דרך ארץ או איסור, ולמימר דאסור לאכול ממנה עד שינתחה, שמה ימלא לה סימן טרפה בסתר, והחזיק לנו הבהמות בספק טרפות אף קודם שראה בהן טרפות: לאפוקי מדרב הונא

חק לישראל – פרשת כי תבוא יום ב'

ואינם יכולין להמתין עד שתטבול: תורמוס – מין קטנית, עגול כמין עדשה ורחב כמענה קטנה, והוא מר מאוד, עד ששולקין אותו שבע פעמים ונעשה מתוק וטוב עד שאכל למטעמים בקנוח סעודה: מקטע רגליהו דשונאי ישראל – דכתיבי שבעה עבודה זרה בהאי קרא, ולבסוף ויעזבו את ה', התורמוס הזה, לאחר שהטריח את בעליו שבע פעמים הוא חוזר למוטב, והן הטריחו את בוראן להביא עליהן פורעניות, ולהכעיסו בשבעת אלה, ולא חזרו בהן: מאי ולא עבדוהו – לשון קבלה הוא שהוא קובל עליהם הקדיחוני והקניטוני שבע פעמים כשול התורמוס ואחרי כל זאת לא נחשבתו בעיניהם: שהן עזים – ונתנה להם תורה שיעסקו בה, והיא מתשת כחם ומכנעת לבם: דתיהו של אלו – מנהגם של אלו אש, שהם עזים כאש: מימינו אש דת למו – מימינו נתן להם התורה, מפני שאש דת למו, והרבה מקראות חסרים כזה: עזים – קשים להנחל, אנדריי"ש בלעז: אף באילנות – לא ידעתי מהו עזות שלו:

לאחר שחיטה ולהכשיר, ובקודם שחיטה ולאסור העמידנה על חזקתה שהיתה בה קודם שנמלא בה ספק זה, ומוחרת, עד שזדע לך אמת שהיא טרפה: מבית טביחתה ממש – קודם הפשט: שטובחת אכילתה – מבית מעיה, שהמאכל מתחתך ומתעכל סם: אורח ארעא – ולא משום איסור טרפה: כדתיא – מצינו אף תנאים שמלמדים הלכות דרך ארץ, שלא יראה אדם עצמו על הבריות כרעבתן, אף זה, הממהר לאכול קודם הפשט נראה כרעבתן: כלל – כיבול"ה: מעליו – מזל העליון: חובבא מקטע רגליהו דרשיעיא – עשב ששרשיו נוקבין ויורדין בעומק, ואין מתפשט לכדדין כלל, ונוטעין אותו בין גבולי שדות, ובו תיחס יהושע לישראל את הארץ, מקטע רגלי הרשעים ליום הדין, שגוזלין וחומסים ומשיגין גבול, ואין למדין ממנו: נטיעה מקטע רגליהו דהכביא – נטיעת ערלה שאמרה תורה להמתין שלש שנים מלאכול פירות, מקטע רגלי הקצבים הממהרין לאכול קודם הפשט ונתוח, ופעמים שנמלאת טרפה, וכן דבועלי גדות, שממהרין

זוהר – אמור דף צח' ע"ב

בחדש השביעי באחד לחדש, רבי יצחק פתח, (תהלים פא) תקעו בחדש שופר בפסח ליום חגנו. זכאין אינון ישראל, דקודשא בריה הוא קריב לון לגביה, מן כל אומין עובדי עבודה זרה, ואתרעי בהו, ומאתר דחיקא קריב לון לגביה, הדא הוא דכתיב, (יהושע כד) ויאמר יהושע אל כל העם בזה אמר ה' אלהי ישראל בעבר הנהר ישבו אבותיכם מעולם. לאחזאה, דהא מאתר דחיקא אתרעי בהו, וקריב לון לגביה, וכתביב, (יהושע כד) ואקח את אביכם את אברהם מעבר הנהר וגו'. הני קראי אית לאסתפלא בהו, וכי כל ישראל לא הוו ידעי דא, וכל שבו יהושע: אלא אודייתא בולה סתים וגליא, כמה דשמא קדישא סתים וגליא, בגין דאודייתא בולה שמא קדישא היא, ועל דא איהי סתים וגליא. אי ישראל (דף צ"ט ע"א) ויהושע הוו ידעי, אמאי כתיב בזה אמר יי'. אלא ודאי סתימא דמלה, טיבו סגי עבד קודשא בריה בישראל, דאתרעי בהו באבדתא, ועביד לון דתיבא קדישא עלאה ליקריה, ואפיק לון מגו נהרא עלאה יקירא

חק לישראל – פרשת כי תבוא יום ב'

קדישא, בוצינא דכל בוציניו, בגין דיתעטר בהו. הדיא הוא דכתיב, פה אמר יי' בעבר הנהר ישבו אבותיכם מעולם. הנהר: ההוא נהר דאשתמודע, ואתיידע:

מעולם, מאי קא בעי הקא. אלא לאחזאה חכמתא. מעבר הנהר מעולם, אלא ההוא נהר עולם אקרי. ועל דא, בעבר הנהר ישבו אבותיכם מעולם, לאחזאה טיבו וקשוט דעבר קודשא בריה הוא לישראל. ואקח את אביכם את אברהם מעבר הנהר מאי קא מיירי. אלא אברהם לא אתדבק ביה בההוא נהר, כמו יצחק דאתדבק ביה בסטריה לאתתקפא:

תא חזי, האי נהר, אף על גב דלאו איהו דינא, דיניו נפקי מסטריה, ואתתקפו ביה. וכד יצחק אתתקף (בדינוי) בבנוי, פדיו עלאין ותתאין מתכנפי לדינא, וכודסטיא דדינא אתתקו, ומלפא קדישא יתיב על פודסטיא דדינא, ודאין עלמא, פדיו, תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו. זכאין אינון ישראל, דיידעין לסלקא פודסטיא דדינא, ולתקנא פודסטיא דרחמי. ובמה בשופר:

הלכה – הרמב"ם הלכות ברכות פרק ד'

(י) אין מברכין על אוכל מן כל האוכלין ולא על משקה מן כל המשקין עד שיבא לפניו ואם בירך ואח"כ הביאו לפניו צריך לחזור ולברך נטל אוכל ובירך עליו ונפל מידו ונשרף או שטפו נהר נטל אחר וחזור ומברך עליו אף על פי שהוא מאותו המין וצריך לומר ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד על ברכה ראשונה כדי שלא להוציא שם שמים לבטלה עומד אדם על אמת המים ומברך ושיתה אע"פ שהמים שהיו לפניו בשעת הברכה אינם המים שיתה מפני שלכך נתכוון תחלה:

(יא) דברים הבאים בתוך הסעודה והן מחמת הסעודה אינן צריכין ברכה לפנייהם ולא לאחרייהם אלא ברכת המוציא שבתחלה וברכת המזון שבסוף פוטרת הכל שהכל טפלה לסעודה ודברים שאינן מחמת הסעודה שבאו בתוך הסעודה טעונין ברכה לפנייהם ולא לאחרייהם ודברים הבאים לאחר הסעודה בין מחמת הסעודה בין שלא מחמת הסעודה טעונין ברכה לפנייהם ולא אחרייהם:

(יב) בשבתות ובימים טובים ובסעודת הקזת הדם ובשעה שיצא מן המרחץ וכיוצא בהן שאדם קובע סעודתו על היין אם בירך על היין שלפני המזון פטר את היין שיתה לאחר המזון קודם שיברך ברכת המזון אבל בשאר הימים צריך לחזור ולברך בתחלה על היין של אחר המזון בא להן יין בתוך המזון כל אחד ואחד מברך לעצמו שאין בית הבליעה פנוי שיענו אמן ואינו פוטר את היין שלאחר המזון:

לע"נ

זאב וזיים בן שרה, משה דוד בן סולטנה סוזן מלכה, גד גבריאל בן סוזן, סולטנה סוזן מלכה בת שמואל, דניאלה פורטונה בת רחל, צדיקה בת שרה ז"ל.